

Kedves tanáraink, diáktársaink és vendégeink!

Elérkezett az a pillanat, mikor ünnepélyesen búcsút veszünk iskolánktól. Első utunk végére értünk, ennyi volt. És akkor kérdezzük magunkban: *csak ennyi?* Nem. Négy év kovácsolt minket össze, négy olyan év, melyet soha nem fogunk elfelejteni.

Kedves ballagó társak, el kell válnunk! Vegyes érzelmeket vált ki belőletek a mai nap, könnyeitek el-elcseppen, mosolyotok fel-felvillan. Nehéz pillanatok ezek ma a számunkra.

A napokban elhaladtam egy könyvesbolt mellett, és egy könyvre lettem figyelmes: *Leélünk egy életet, hogy elmeséljük*. Szeretett tanáraink azon személyek, akik már mesélnek, mi diákok pedig hallgatjuk. Minket tanítottak négy éven át, mi, a könyv szerint, olvastuk tudásukat és élettapasztalatukat. Mindenekfelett gyarapítani próbálták szellemi, illetve testi adottságainkat, ezért mi mindannyian örökre hálásak leszünk, még ha ezt nem is adtuk kedves tanáraink tudtára. Ígérjük, hogy az életben megálljuk helyünket, ígérjük, hogy fáradalmuk nem volt fölösleges.

Végzős ifjak, itt, ebben az épületben töltöttük el életünk legszebb éveit. Tudatlanok voltunk, kicsik, de reméljük, felnőttünk. Mit is kaptunk ennyi év alatt? Szeretetet! A tudás által szárnyaink nőttek, hogy szabadok legyünk és repüljünk. Viszont erős gyökereket vertünk, mivel emlékeink itt jöttek létre. Erős öntudatot szereztünk magunkról. Kik voltunk, kik vagyunk és kik leszünk.

Most hogy ez a tartós kapcsolat megszakad, a viszontlátás reményében hagyjuk itt osztályfőnökeinket, akik négy év során minden szeretetükkel neveltek, tanítottak és soha nem adták fel értünk. Köszönjük mindazt, amit értünk tettek.

Egy kérdés: mire tanítottak itt minket? Sokan felteszik ezt a kérdést nekünk, diákoknak. Sokat tanultunk, de sokat már el is felejtettünk. A lényeg viszont megmaradt. És az nem csak a tudásunkon alapul, hanem képességeinken is. Az, hogy képesek vagyunk magyarból több száz oldalt elolvasni napok alatt, az, hogy képesek vagyunk összetett matematikai feladatokat megoldani, az, hogy képesek vagyunk egy idegen nyelvet megtanulni. A válasz az, hogy képesek vagyunk bármire! Forduljunk tehát szüleinkhez és köszönjük meg nekik, hogy támogattak, segítettek, bíztattak, és nélkülük nem jutottunk volna idáig el. Mondjuk el nekik: „Apa, anya, képes vagyok rá!”

Végző búcsúm pedig diáktársaimhoz szól, akik szívemhez nőttek. Igen, ti. Egymás számára mi jelentettük a világot első naptól fogva... és ez mindvégig így is marad. Évek óta nézem végig a ballagásokat itt az iskolában és soha nem értettem. Most ahogy itt állok és olvasom beszédem, szívem összeszorul és már értem, értem a búcsú fájdalmát. Örök hálával távoznak tisztelt tanárainktól, akik embert faragtak belőlünk, és egymástól, szeretett barátaim.

Demjén Ferenc szavaival zárom beszédem:

*„Kell még egy szó, mielőtt mennél,
Kell még egy ölelés, ami végig elkísér,
Az úton majd néha gondolj reám,
Ez a föld a tiéd, ha elmész, visszavár.”*

Higyed Arnold,
XII. A